

УДК 821.111(73)'06-31
Ш47

Серію «Суперроман» засновано 2022 року

L. J. SHEN
ANGRY GOD

© 2020 by L. J. Shen
All rights reserved.

No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written consent of the publisher, except in the case of brief quotation embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.
Resemblance to actual persons, things living or dead, locales, or events is entirely coincidental.

Переклав з англійської *Сергій Ковальчук*

Художнє оформлення обкладинки *Катерини Калініченко*

Шен, Л. Дж.

Ш47 Розгніваний бог : роман / Л. Дж. Шен; пер. з англ. Сергій Ковальчук. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2025. — 440 с. : іл. — (Серія «Суперроман»).

ISBN 978-617-8373-87-0.

ISBN 978-617-8248-05-5 (серія).

У школі Вон зачаровує і лякає водночас. Вродливий, мов бог, вундеркінд у скульптурі, а серце має таке саме холодне, як мармур, що обробляє. Хлопець ладен знести будь-яку перешкоду на своєму шляху, адже понад усе прагне здобути стипендію і поїхати до Англії — навчатися у справжнього майстра. А як перешкода набирає обрисів магнетично чарівної конкурентки, новенької у його школі, Вон розуміє, що може поєднати приємне з корисним. І усунення доньки наставника обіцяє неабияку втіху...

Ленора ненавидить марнославно «золоту» молодь, яку бачить у школі Всіх Святих. Єдиний учень, що неабияк вирізняється, — протеже її батька: Вон, сексуальний художник, чиї амбіції і талант надзвичайні. Так само як і темрява. Та Ленора знає таємницю, яка перетворила хлопця на безсердечного принца. Тож, хоча він поводиться як покидьок у школі й майстерні батька, вона його не боїться. І може збити полиск гонору...

УДК 821.111(73)'06-31

ISBN 978-617-8373-87-0.

ISBN 978-617-8248-05-5 (серія)

ISBN 978-140-5966-93-1 (англ.)

© Ковальчук С. Я., пер. з англ., 2024

© Калініченко К. Ю., худ. оформ. обкл., 2025

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2025

РОЗДІЛ 1

Ленора

Ленора, 12 років; Вон, 13 років

ТИ НІЧОГО НЕ БАЧИЛА.

Він не прийде по тебе.

Він навіть не бачив твого обличчя.

Кожна кісточка мого тіла тремтіла, коли я намагалася витравити зі своєї голови картину, яку щойно побачила.

Я заплющила очі й розгойдувалася в ліжку вперед-назад, згорнувшись калачиком на твердому матраці. Іржаві металеві ніжки піді мною скрипіли, соваючись підлогою.

Я завжди трохи насторожено ставилася до замку Карлайл, але ще десять хвилин тому думала, що мене лякають приви́ди, а не учні.

Не тринадцятирічний хлопчик з обличчям, як у статуї «Пойнятого сном фавна», що вражає своєю лінивою красою і неперевершеною аристократичністю.

Не Вон Спенсер.

Я виросла тут і ще ніколи не стикалася з чимось таким страшним, як цей зухвалий американський хлопчисько.

Люди казали, що в жодному замку Британії не було стільки привидів, як у Карлайлі. У цій фортеці XVII століття нібито жили дві примари. Першу уздрів лакей, якого кілька десятиліть тому замкнули в підземеллі. Він божився, що бачив, як мара мадам Тіндалл дряпала стіни й просила води, стверджуючи, буцімто її отруїв чоловік. Саме тінь лорда Тіндалла бачили вночі в темних коридорах замку. Іноді він простягав руку, щоб поправити картину, яка криво висіла, однак не міг зрушити її ані на міліметр.

Подейкували, мадам Тіндалл прохромила лордове серце столовим ножем, ще й прокрутила його для певності, тільки-но зрозуміла, що чоловік почастивав її трупком. За легендою, після десятиліть бездітного шлюбу з дружиною лорд хотів побратися з молодою служницею, яка від нього завагітніла. Люди присягалися, що той ніж і досі стирчить з грудей при-вида й брязкає, як він сміється.

Ми перебралися сюди десять років тому, коли тато відкрив тут престижну школу мистецтв. Він запросив до неї найталановитіших і найобдарованіших учнів з усієї Європи.

І всі вони приїхали.

Зрештою, він був *тим самим* Едгаром Асталісом, чий «Імператор» — скульптура Наполеона натуральних розмірів — стояв посеред Єлисейських полів.

Але всі вони боялися привидів, про яких тут ходили чутки.

Усе в цьому місці справляло моторошне враження.

Замок туманів у долині Беркширу, його силует височів, звиваючись чорними шпилями, наче схрещеними мечами. Зарості плюща й кущі диких троянд повзли зовнішньою кам'яною стіною двору, приховуючи таємні стежки, якими учні

часто прокрадалися вночі. Коридори нагадували лабіринт, який, кружляючи, вів до майстерні скульптур.

До самого серця замку.

Учні прогулювалися у фое виструнчені, рум'янощокі від нескінченної зими, із зосередженими виразами облич. Карлайлська підготовча школа для обдарованих дітей відрізнялася від інших приватних закладів, таких як Ітон чи Крейгкловен. Тато говорив, що звичайні підготовчі школи виховують слабодухів, мажорів, таких собі середнячків, а не справжніх лідерів. А на нашій шкільній формі — чорних накидках — на лівій нагрудній кишені золотом було вигиптувано мотто Карлайлу:

Ars Longa, Vita Brevis.

Мистецтво вічне, життя коротке. Послання було чітке й зрозуміле: єдиний шлях до безсмертя — через мистецтво. Посередність — це профанація. Ми живемо в жорстокому, безжальному світі, де чи не кожен ладен вчепитися зубами в іншого, а ще ми прикуті одне до одного, спраглі, відчайдушні й нерозсудливо ідеалістичні.

Мені було лише дванадцять, коли я побачила те, чого не мала бачити. Я була наймолодшою на літній сесії в Карлайлі. Наступним за мною йшов Вон Спенсер.

Спершу я заздрила цьому хлопцеві з двома вузькими проникливими крижаними щілинами замість очей. У тринадцять він уже працював із мармуром. Не носив чорної накидки, поводився так, ніби правила його зовсім не обходять і пролітав повз учителів, не вклонившись — щось нечуване в цьому закладі.

Мій батько був директором, і навіть я вклонялася.

Ба більше, схилялася найнижче.

Нам говорили, що ми на голову вищі за інших і за нами — майбутнє світового мистецтва. Ми мали талант, статус, гроші й можливості. І якщо всі ми були сріблом, то Вон Спенсер — золотом. Коли ми досягали успіху, то він — неймовірних висот. І якщо нам вдавалося сягнути, то він виблискував тисячею сонць, обвуглюючи все навколо себе.

Здавалося, Бог вирізьбив його за іншим лекалом, продумавши все до найменших нюансів. Його вилиці були гостріші за скальпель, очі — світліші від найніжнішої блакиті, а волосся — найтемніше з усіх відтінків чорного. Через неймовірну блідість усі жилки просвічувалися крізь шкіру, зате вуста червоніли, як свіжа кров — теплі, живі й оманливі.

Він зачаровував мене і разом з тим бісив. Але як і решта, я трималася від нього якнайдалі. Він тут не для того, щоб приятелювати. І цілком прозоро натякав на це, ніколи не віддуючи ідальні чи якихось соціальних заходів.

Що ще було у Вона, на відміну від мене? Зачарування мого батька. Я й гадки не мала, чому великий Едгар Асталіс так умлівав перед якимось хлопчиком із Каліфорнії, але факт.

Тато сказав, що Вон створить щось особливе. І колись сягне величі Мікеланджело.

Я повірила йому.

І тому зненавиділа Вона.

І ненавиділа його, аж поки п'ятнадцять хвилин тому зайшла в фотолабораторію, щоб проявити знімки, зроблені вчора. Фотографія — це моє захоплення, а не мистецтво. Моє мистецтво — це асамбляж, створення скульптур зі сміття. Мені подобалося брати потворні речі й робити їх гарними.

Перетворювати недосконалість на бездоганність.

Це давало мені надію. І я хотіла, щоб мої витвори дарували надію всьому, що не було ідеальним.

Так чи інакше, я мусила дочекатися, щоб хтось із викладачів провів мене у фотолабораторію. Такі були правила. Однак відчувала, що мої світлини виявляться неймовірно нудними. І дуже не хотіла, щоб хто-небудь побачив їх, перш ніж матиму змогу перезняти ці фото.

Я прийшла туди посеред ночі. О такій порі там не мало бути ні душі.

А оскільки страшенно заздрила Вонові Спенсеру, те, на що я натрапила, змусило мене відчутти збентеження і якусь дивну лють.

Уже лежачи в ліжку, я лянула себе по лобі, пригадавши, як по-дурному повелась у фотолабораторії. Пробурмотіла: «Вибачте», грюкнула дверима й кинулася у свою кімнату.

Перестрибуючи через дві сходинки, швидко спустилася на другий поверх, ще й примудрилася налетіти на статую воїна. Зойкнувши від несподіванки, побігла коридором до гуртожитку для дівчат. Усі двері були однакові, а я так розхвилювалася, що забула, де моя кімната. Тож зазирала до всіх, шукаючи знайому білу ковдру, що її мама сплела мені гачком, як я була ще маленька. Коли ж нарешті дісталася свого ліжка, майже всі дівчата в нашому крилі кляли мене, що я їх розбудила.

Пірнувши в постіль, я зачаїлася під ковдрою.

Він не може знайти тебе.

Він не може зайти в гуртожиток для дівчат.

Тато вижене його, якщо на таке наважиться, і байдуже, геній він чи ні.

А потім я почула в коридорі стукіт елегантних черевиків, і моє серце обірвалося. Охоронець насвистував у темряві колискову. За мить до мене долинув сильний, гучний удар. А тоді глухий стогін. Згорнувшись ще меншим калачиком,

я відчувала, що повітря дзвенить у легенях, як монета в порожній бляшанці.

Аж тут двері, скрипнувши, прочинилися. Від раптового пориву вітру аж волосинки на руках заворушилися. Тіло напружилось й стало, як шматок засохлої глини — твердим, але крихким.

«Бліде обличчя. Чорне серце. Золота спадщина».

Саме так дядько Гаррі — відомий у цих стінах як професор Фергерст — описав Вона одному зі своїх колег.

Енергію, яку Вон Спенсер приніс у кімнату, неможливо було сплутати ні з чим, вона вбирала в себе все, як пілотяг. Повітря раптом зробилося густим від небезпеки. Дихати стало важко, наче я опинилася під водою.

Вдала, що сплю, й відчула, як дрижать коліна під ковдрою. Улітку в замку Карлайл завжди дуже волого, тому я була лише в майці й шортах.

Він рухався в темряві, однак я його не чула, і це було найстрашніше. Промайнула думка, що Вон може вбити мене — по-справжньому, *буквально* задушити до смерті. Я не сумнівалася, що він вирубив охоронця, який ходив нашими коридорами вночі й стежив за тим, щоб ніхто не порушував комендантської години та не лякав учнів, прикидаючись привидами й видаючи якісь дурнуваті звуки. Немає сильнішого й пекучішого вогню за той, який народжується від приниження. І те, що я побачила сьогодні вночі, збентежило Вона. А я встигла це завважити, хоч і швидко втекла.

Вон ніколи не відчував дискомфорту. Він носив свою шкіру гордовито, наче корону.

Я відчула, як ковдра одним точним рухом сповзла вниз по тілу — від плечей до литок. Мої груди — за словами старшої сестри Поппі, схожі на дві брюссельські капустинки —

просвічувалися крізь тонку майку, а бюстгальтера на мені не було, тож він міг витріщатися на них. Я міцніше заплющила очі.

О боже. Ну навіщо я відчинила ті кляті двері? Навіщо побачила його? Чому мусила потрапити на очі одному з найобдарованіших хлопців у світі?

Він був призначений для величі, а я — для того, що він вибере мені.

Я відчула, як його палець торкнувся моєї шиї, холодний і сухий від ліплення. Він провів ним уздовж хребта. Стоячи наді мною, спостерігав, як ми обоє незграбно вдавали, ніби я сплю. Але ж я не спала й відчувала все: загрозу в його дотиках, запах різьбленого каменю, дощу, а також солодкий, ледве вловний аромат, який — це я з'ясую згодом — був від косяка. Крізь вузькі щілини напівзаплющених очей я бачила, як він нахилив голову, роздивляючись мене.

Будь ласка. Я ніколи нікому не скажу.

Мені було цікаво: якщо він такий грізний у тринадцять років, то яким стане чоловіком? Я сподівалася, що ніколи цього не дізнаюся, хоча, напевно, це не остання наша зустріч. У світі не так уже й багато дітей мільйонерів, які прагнуть стати відомими митцями, до того ж наші батьки обертаються в одному соціальному колі.

Я вже бачилася з Воном раніше, перш ніж він почав навчатися в нашій школі. Якось улітку їхня родина відпочивала на півдні Франції. Мої батьки влаштували добротну дегустацію вин, на яку прийшли й Барон та Емілія Спенсери. Мені тоді було років дев'ять, Вонові — десять. Мама густо намастила мою шкіру сонцезахисним кремом, начепила на мене потворний капелюх і наказала не заходити в море, бо я не вмію плавати.